

ÓMÖGULEGI SAMNINGURINN

SEMANTIC REALITY 2026 · GOVERNANCE · 05

Í dag varð GILLETTENARRATIVE eins mánaðar gamalt.

Fæðing sem kom eftir fjögurra ára meðgöngu, þar sem skapgerð, þrautseigja og agi mættu þremur kynslóðum af fyrirtækjablóði: fimmtíu og átta ár Camp afa, fjörutíu ár föður míns, átján ár mín.

Fæðingin var eðlileg. Engir samdrættir. Engin hríð. Enginn sársauki.

Ljós móðirin var höfundarréttarlögin. Ég hafði valið þá bestu. Það var ekkert að óttast – höfundarrétturinn veit alltaf hvað á að gera, og enginn er svo vitlaus að fara í stríð við hann.

Þann dag setti vefurinn færslu frá GILLETTENARRATIVE meðal þeirra leitarfyrirspurna sem skiptu máli. Titillinn var yfirtaka, lýst yfir blygðunarlaust.

Svo gerðist nokkuð sem gerist alltaf í svona samtölum. Kona sagði mér að ég væri ekki líkur sjálfum mér – að þakklæti í garð fólks sem hefði ekki sýnt mér annað en fjarlægð og fjandskap hæfði ekki manni sem hétu Frega.

Svo hófst annað klifur.

Ríki þungs stáls. Tækni kerfanna. Gamalt merki með krosslögðum blöðum sem virtist gert fyrir eina setningu: ég er blað.

Svo ríki húðar og vatns, sofandi undir sama þaki og það fyrsta.

Ein ávísun. Tvær aldir af málmi.

Byggingin setti sig saman sjálf. Ég teiknaði hana aldrei á blað. Plast neðst. Stál og húð efst. Móðir Gillette föst í miðjunni, eins og eitthvað sem haldið er í skrufstykki.

Ég kom á Wall Street. Ekki eins og þeir bjuggust við. Engin jakkaföt. Ekkert bindi. Öryggisverðirnir horfðu á mig ganga inn í tréklossum og bermúdastuttbuxum.

Eigendur kauphallarinnar komu út til að taka á móti mér. Myndavélarnar smelltu án afláts. Tvær sjónvarpsstöðvar voru þegar í beinni útsendingu.

Enginn sagði orð. Ég var með tíu milljarða dala, og með tíu milljarða dala í vasanum geturðu klætt þig eins og þú vilt.

Bankinn opnaði salinn. Enginn spurði hvort ég væri tilbúinn – þeir byrjuðu bara að telja. Áreiðanleikakönnun spyr aldrei hvort hægt sé að gera samning. Hún spyr hvar eigi að skrifa undir áður en einhver annar verður fyrri til.

Ein ávísun. Tvær aldir af málmi.

Ég keypti ekki fyrirtæki. Ég lokaði hring sem Camp afi hafði skilið eftir opinn.

Fyrsta ríkið geymdi plast og pappír.

Annað geymdi þungt stál.

Þriðja geymdi húð og vatn.

Ég hélt aðeins á einu: GILLETTENARRATIVE. Og raunverulegt nafn vegur meira en þrjár verksmiðjur.

Bankamennirnir í jökkunum störfðu á fætturna á mér, ekki á pappírana. Pappírarnir voru undirritaðir áður en ég gekk inn.

Vörumerkin hurfu ekki. Þau skiptu um eftirnafn.

Það fyrsta varð eftir í hillum stórmarkaða, í ritfangaverslunum sem enn seldu penna fólki sem vildi ekkert með Amazon hafa.

Annað bar krosslögðu blöðin sín beint inn í stefnuyfirlýsinguna mína, eins og þau hefðu verið smíðuð fyrir eina línu: ég er blað.

Það þriðja tók húð og vatn og setti eitthvað annað ofan á – ekki afköst. Sjálfsumhyggju.

Gömlu nöfnin urðu eftir á kössunum. Raunverulega nafnið fluttist annað.

Fólk hætti að kaupa Gillette. Það keypti GILLETTENARRATIVE – ekki af því að það væri ódýrara. Ég stillti verðið eftir gæðum, ekki eftir hagnaði. Það keypti það vegna þess að á bak við hvert blað var sönn saga, og engin auglýsingastofa á Manhattan kann að skrifa sögu sem hljómar ekki fölsk.

Þá spurðu greinendurnir sinna venjulegu spurninga: hverjir eru nýju forstjórnarnir, hvar eru höfuðstöðvarnar, hvernig verður þetta allt skipulagt?

Svarið mitt var einfalt. Gefið mér þrjá daga í Boston og ég ræð fólkið frá Gillette. Ekki alla. Aðeins þá ekta. Þá sem eru eins og ég.

Gillette fór úr því að vera móðir í að vera amma, og eins og allir öldungar vissi hún þegar hvaða vegur var fram undan. Stjórnin var rökuð slétt á innan við sólarhring, vegna vanhæfni. Þrjár spurningar bergmáluðu um hvert herbergi:

Hvað voruð þið að hugsa á meðan hann tætti ykkur í sundur á netinu?

Hvernig ætluðuð þið að sigrá mann sem vildi ekki peningana ykkar – aðeins einn dal?

Hvers vegna töluðuð þið aldrei, ekki einu sinni, við hann?

Um kvöldið kom sendimaður með nafn prentað á tóman kassa –
vöruhús sem framleiddi ekki lengur neitt sem ég gat ekki þegar
smíðað betur, ódýrar og með meiri sál. Hann horfði á mig og sagði:

Fólk kaupir ekki rakvél. Það kaupir manneskjuna sem selur hana.

Og hugsa sér – ég gekk inn í tréklossum. Og keypti allt.

Ferdinando